

Postarší muž v bielom tričku si s nepríjemným škripotom prisunul stoličku bližšie k posteli. Prekrížil si nohy a o koleno si oprel podložku na písanie s niekoľkými hárkami papiera.

„Ako sa voláš?“ opýtal sa ženy ležiacej na lôžku s vyvýšenou hornou časťou.

„Mám veri bjútiful náme, de mošt nem tudom. Evri tág rozmýšľam, de pink elefant mochtet kroasan onli chvíľu,“ odvetila bez najmenšieho zaváhania.

„Máš rada zmrzlinu?“ pokračoval podľa dotazníka, ešte stále zbytočne stískajúc ceruzku v ľavej ruke.

„Gelato očiň bueno aber papriková fad'i iz de best. No mandžáre cvjety. Máj kúker sa pokazil vajnachten után. Snehulienka hatte ajnen big šróbovák eš reparírte tutti.“

„Čo je hlavné mesto Afriky?“ Tón hlasu prezrádzal maskované zívanie.

„Afrika nou hlavné mesto. Éto material for doutník. Arivederči, bles ju!“

„Čo sú nesteroidné antiflogistiká?“

„Nesteroidné antiflogistiká sú nesteroidné protizápalové látky, čiže látky s analgetickými, antipyretickými a protizápalovými účinkami – znižujú bolesť, horúčku a zápal. Prívlastok nesteroidný sa používa pre odlíšenie od steroidov, ktoré majú podobné účinky. Nesteroidné antiflogistiká sú výnimočné tým, že nemajú narkotické účinky. Najznámejšími sú acylpyrín a ibuprofen.“

Muža to nevyviedlo z miery. „Dobre, stačí. Prečo je ľad studený?“

„Ja nie! Mi amigo zlomil březen!“ obhajovala sa žena presvedčivo. „Poņevač madmoazel war un poko dízlový und deshalb mošómaci vyčistil window od fotosyntézy.“

„Stačí. Ticho. Pospí si.“

Zábradlie mihalníc zacvaklo zámky. Chladnička s kačacími nohami sa roztancovala v rytme kováčov, keď kujú podkovu. Vôňa cukrovej vaty z jarmokov do rúk priviala malý leták odrádzajúci ľudí od zneužívania

mrkvových vzducholodí. Mrakodrap sa zašklábil, s praskotom sa po prebudení ponáťahoval a vrtuľníkom vletel do črpáka.

„Už sú to dva týždne. Môžeme ju teda použiť na testovanie?“ Postarší chlapík v bielom sa s nádejou v hlase obrátil na autoritatívne pôsobiaceho elegána postávajúceho obďalej. Nohy stoličky opäť bolestivo zaskučali na kamennej dlažbe.

„Ešte nie,“ dôrazne vyslovil neveľa písmen priameho rozkazu a zvrtol sa na opätku starostlivo vyleštenej topánky.

Fero privrel oči. Nie od únavy, hoci o výdatnom chrumkavom spánku už prestal aj snívať. Nie od nudy, hoci sa na svoju činnosť absolútne nesústredoval. Prsty mu chodili samé od seba, a i keď mnohí diváci híkali od úžasu, on temer nič nevnímal. Úplne ho pohltila prázdnota. Navonok sa načisto ponoril do tónov. V skutočnosti cítil len absolútne vákuum.

Žiadne oduševnenie, len prozaický mráz. Mráz ho prinútil zatvoriť oči. Chlad sa nedá len ak ľahko oklamať. Prehryzie sa aj tromi ponožkami, uši upečie do červena a konce prstov sfarbí na belaso. Ale môžete sa pokúsiť prekabátiť ho. Rukavice, čiapka, ľadviňák vám kúpia čas. Ale oči sú mu vydané napospas.

Ulicou začali poletovať koketujúce vločky snehu. Deti lomoziace opodiaľ na klzisku sa potešili, že cez noc vyrastie dedinka snehuliakov. Dospelí si vydýchli, že snáď skončí obdobie krutých suchých mrazov, keď pod centimetrovou vrstvou čistého ľadu sa lámu konáre stromov, kolabuje doprava a aj najtvrdšie povahy si podrobí depresia.

Fero medzi nich jednoznačne patril. Nie medzi ľudí ochotne hltajúcich psychotropné oblbovadá, alebo úslužne cvakajúcich horibilné sumy za rady zdravého rozumu prichádzajúce od človečika s okuliarmi v imidžovej ordinácii páchnucej chlóróm. Fero bol vždy tvrdý. A v tom najhoršom ohľade: nikdy neodpustil nič sám sebe.

Zabudnite na sebaľútosť, aj najmenšie štipky boli nútene presídlené na inú adresu. Len prosto prázdnota.

Zrazu sa vrátil z ničoty do reality. Pieseň ukončila samu seba, rôzne variácie plné improvizovaných šperkov už vyčerpali tému natoľko, že predĺžovanie by už bolo len bohapustým natáňovaním, a tak sa rozhodla zmlknuť. Po niekoľkých sekundách úplného ticha, kde len v pozadí bolo počuť bežné zvuky veľkomesta ako nákupný šum, škripajúce brzdy a piskot pneumatík, zmes vysielania rôznych rádiostaníc okupujúcich malé butiky a deti tešiac sa zo snehu, sa rozoznel potlesk. Áno, potlesk na ulici.

Bol to dosť bežný výjav, nestačilo by to ani na fotku do turistického sprievodcu. Jedna z mnohých uličiek blízko centra jedného z mnohých veľkomiest 21. storočia: dláždené chodníky, starostlivo udržiavané pásy zelene popri nich, neónové osvetlenie, veľkoplošné reklamné tabule, kam len oko spočinie. V predvianočnom zhone zem zaslúbená pre predajcov, vreckárov i žobrákov. Uprostred toho chaosu pod plátenou markízou po celý rok stál staručičký ošúchaný klavír. Sponzor ho venoval mestu a keďže tu väčšinou je stále podnebie, poslanci si podľa vzoru iných svetových miest jednohlasne odhlasovali umiestnenie darčeka blízko námestia k dispozícii komukoľvek, kto má chuť a aspoň trochu schopnosť si zahrať. Kvôli tohoročným nezvyčajne tuhým mrazom sa netrápili. Dokonca ho z času na čas nejaký dobrovoľník aj naladil.

Tento krát vedľa starého piana s popukaným lakom, ktoré s bázňou na plnopancierovej duši spomínalo na časy zašlej slávy, na ošúchanej lavičke sedel muž v strednom veku. Pedále stláčali dokopané čižmy, klávesy hladkali zvetralé končeky prstov nesmelo vykúkajúce z odstrihnutých rukavíc. Vlnená čiapka mu zakrývala celé čelo, pri pohľade na nebo dokonca skĺzla až do očí, a zvyšok tváre bol ukrytý pod hustou nepestovanou bradou. Celkový vzhľad nevábne dotvárali obnosené rifle a hrubá vetrovka, ktoré s výčitkami poukazovali na nedostatok hygieny. Vedľa seba muž položil puzdro s harmonikou a občas naň vrhol pohľad, aby sa uistil, že sa nenechal príliš uniesť a nedal príležitosť všadeprítomným zlodejom.

Džezové Biele Vianoce dosnežili a Fero sa trochu prebral. Ubezpečil sa, že akordeón na neho poslušne čaká, a hlavou mu preblesklo, že by mal dať

priestor aj iným. Ale sám si tiež odvetil, že až o chvíľu. Na aplaudujúci dav sa ani nepozrel. Keďže si nespomenul na žiadnu skladbu, len tak pre potešenie z tónov rozložil po celej klaviatúre C dur. Potom to skúsil s trinástkou. Potom pridával ďalšie a ďalšie akordy a v rámci nich stláčal niektoré klávesy silnejšie než iné. Spontánne prišla na svet melódia, ktorú bolo možné zapamätať si a opakovať. A tak pokračoval, vymýšľal si ďalej a zrodila sa pieseň o živote samom, pieseň tuláka s ubolenou tvárou a zasneným pohľadom, pieseň, ktorá prinútila aj výpredajových nadšencov zastaviť sa na chvíľu a počúvať. Bola to skladba pomalá, s chytľavým nápevom, lahodiaca uchu aj duši, a predsa taká smutná.

Keď sa Fero postavil a hodil si harmoniku cez plece, počul rozchádzajúci sa hlúčik spievať si novú melódiu. Tak či onak, je čas ubytovať sa.

Veľmi sa tomu snažil vyhnúť, no mozaika snov sa opäť len ustálila na štrnástom februári. Klaudia aj dvojčatá Ela a Klára ešte ráno dostali po čokoláde a po pusinke. Popoludní sa na návštevu zastavil kamarát z detstva Mišo. A tak zase všetci sedeli v obývačke.

Hovorí sa, že s trochou cviku sa sny dajú ovládať, no Fero nech sa snažil, ako len vládol, dievčatá zostali sedieť v obývačke a všetko počuli. Znova. Zase videl všetko úplne jasne: typický panelákový trojizbák, obývačku päť krát štyri, mäkučkú plyšovú sedačku so svedectvom šťastných rodinných chvíľ, plazmu na stene a už vôbec nič. Teda, množstvo kvetináčov všade. Ešte aj olejomaľby na stene zobrazovali kadejakú burinu v snahe zachytiť atmosféru amazonskej džungle. Klaudia tieto veci zbožňovala a Fero to ticho toleroval, aj keď si často nemal ani kam položiť nástroje, ale koniec - koncov to skutočne zútulňovalo domov.

„Feri, hovorím ti čistú pravdu. Šak pozri, je to tvoje rozhodnutie, aby si si nemyslel, že potrebujem tvoje auto alebo čo, ja môžem ísť aj s Dudášom,“ pokračoval v rozhovore Mišo.“

„Nie, to som si nemyslel. Len vieš, toľké roky som sa učil a drel a teraz toto?“

